



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 158/2020-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 16. apríla 2020 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Miloša Maďara predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného LEGATE, s. r. o., advokátska kancelária, Dvořákovo nábrežie 8/A, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ spoločnosti JUDr. Peter Vrábel, pre namietané porušenie základných práv podľa čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 141 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2 Snr 1/2019-72 z 18. decembra 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť sťažovateľa [REDACTED] odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. marca 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného LEGATE, s. r. o., advokátska kancelária, Dvořákovo nábrežie 8/A, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ spoločnosti JUDr. Peter Vrábek, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 141 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 2 Snr 1/2019- 72 z 18. decembra 2019.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a priložených príloh vyplýva, že sťažovateľ ako žalobca podal na najvyššom súde správnu žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky na preskúmanie rozhodnutia Národného bezpečnostného úradu, Námestie A. Dubčeka 1, Bratislava (ďalej len „žalovaný“), č. CRD-1583-3/2019-VPRNBU z 12. septembra 2019 (ďalej len „rozhodnutie žalovaného“). Týmto rozhodnutím žalovaný zamietol odvolanie sťažovateľa a potvrdil rozhodnutie Národného bezpečnostného úradu č. SP-PB-4325-35/2017-Ž-53974 zo 6. júna 2019 (ďalej len „rozhodnutie NBÚ“), ktorým bolo rozhodnuté, že sťažovateľa podľa § 10 ods. 1 písm. g) v spojení s § 14 ods. 1 a 2 písm. c) bodom 6 zákona č. 215/2004 Z. z. o ochrane utajovaných skutočností a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 215/2004 Z. z.“) nemožno považovať za bezpečnostne spoľahlivú osobu a sťažovateľovi bola zrušená platnosť osvedčenia č. SP-PB-2121/2016-Ž z 20. januára 2017 pre stupeň utajenia Dôverné.

3. Spolu so správnu žalobou podal sťažovateľ na najvyššom súde návrh na priznanie odkladného účinku správnej žalobe podľa § 185 písm. a) zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „SSP“). Najvyšší súd rozhodol

18. decembra 2019 napadnutým uznesením č. k. 2 Snr 1/2019-72 tak, že zamietol návrh žalobcu na priznanie odkladného účinku správnej žalobe. Uvedené uznesenie nadobudlo právoplatnosť 24. januára 2020.

4. Sťažovateľ návrh na priznanie odkladného účinku správnej žaloby odôvodnil na tom základe, že v dôsledku zániku platnosti sťažovateľovho osvedčenia pre stupeň utajenia Dôverné na základe rozhodnutia NBÚ v spojení s rozhodnutím žalovaného obchodná spoločnosť [REDAKOVANÉ], v ktorej je sťažovateľ jediným konateľom a zároveň jediným spoločníkom, prestala spĺňať podmienku priemyselnej bezpečnosti v zmysle § 50 ods. 5 zákona č. 215/2004 Z. z. Z tohto dôvodu jej môže byť zrušené povolenie na obchodovanie a povolenie na sprostredkovateľskú činnosť s výrobkami obranného priemyslu vydávaného Ministerstvom hospodárstva Slovenskej republiky na základe zákona č. 392/2011 Z. z. o obchodovaní s výrobkami obranného priemyslu a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 392/2011 Z. z.“). Zrušením tohto povolenia spoločnosť [REDAKOVANÉ], nebude oprávnená vykonávať podnikateľskú činnosť v oblasti obranného priemyslu, čo môže spôsobiť hrozbu vzniku závažnej hospodárskej a finančnej škody na strane tejto spoločnosti.

5. Sťažovateľ odôvodňuje namietané porušenie označených základných práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu jeho arbitrárnosťou a neodôvodnenosťou.

Nesúhlasí s právnym záverom najvyššieho súdu, podľa ktorého zákonné podmienky na priznanie odkladného účinku správnej žaloby neboli splnené, pretože v predmetnej veci uprednostnil najvyšší súd verejný záujem spočívajúci v bezpečnosti štátu, v ňom žijúceho obyvateľstva a ich majetku pred záujmom sťažovateľa, resp. jeho obchodnej spoločnosti na dosahovaní zisku podnikaním v štátom regulovanom segmente obchodovania s výrobkami obranného priemyslu. Sťažovateľ je toho názoru, že najvyšší súd „... *neuviedol, prečo by malo priznanie odkladného účinku správnej žalobe zakladať ohrozenie verejného záujmu ani v súvislosti s akými konkrétnymi skutkovými a právnymi okolnosťami by priznanie odkladného účinku správnej žaloby v predmetnej veci bolo v rozpore s bezpečnosťou štátu, v ňom žijúceho obyvateľstva a ich majetku. Uznesenie NS SR preto vykazuje vysoký stupeň arbitrárnosti, čo je z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, má za následok porušenie princípov spravodlivého procesu a zároveň je takýto postup súdu*

v rozpore s čl. 1 ods. 1 Ústavy, teda s princípom právneho štátu, ktorého súčasťou je aj princíp právnej istoty...“.

Arbitrárnosť napadnutého rozhodnutia vidí najmä v nesprávnom výklade potreby ochrany verejného záujmu, pričom je toho názoru, že ústava neumožňuje obmedziť právo na slobodný výkon povolania vo verejnom záujme.

6. Ďalej uvádza, že najvyšší súd porušil právo sťažovateľa na spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 141 ods. 1 ústavy, čo odôvodňuje tým, že najvyšší súd si nesplnil svoju povinnosť vysporiadať sa so všetkými zásadnými otázkami nevyhnutnými pre spravodlivé posúdenie vecí.

7. Na základe uvedeného sťažovateľ žiada, aby ústavný súd vydal rozhodnutie, v ktorom vysloví, že:

„I. Základné práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 141 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2Snr/1/2019 - 72 zo dňa 18.12.2019 porušené boli.

II. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č.k. 2Srn/1/2019 – 72 zo dňa 18.12.2019 zrušuje a vec vracia tomuto súdu na ďalšie konanie.

III. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť trovy právneho zastúpenia sťažovateľa.“

II.

Relevantné ustanovenia právnych predpisov

8. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

12. Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

13. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

14. Podľa čl. 141 ods. 1 ústavy v Slovenskej republike vykonávajú súdnictvo nezávislé a nestranné súdy.

15. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spoločnosti.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

16. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je tvrdené porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 141 ods. 1 ústavy uznesením najvyššieho súdu č. k. 2 Snr 1/2019-72 z 18. decembra 2019, ktoré je podľa názoru sťažovateľa nedostatočne odôvodnené a arbitrárne.

17. Nedostatok odôvodnenia rozhodnutia je jednak porušením čl. 46 ods. 1 ústavy, ale aj čl. 6 ods. 1 dohovoru, čo vyplýva jednak z konštantnej judikatúry ústavného súdu (I. ÚS 327/2010, II. ÚS 531/2011, I. ÚS 357/2012, III. ÚS 330/2013, II. ÚS 433/2012, II. ÚS 409/2013, IV. ÚS 341/2012), ale aj judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) (Ruiz Torija proti Španielsku, Georgiadis proti Grécku, H. proti Belgicku, Suominen proti Fínsku, Helle proti Fínsku). ESLP v prípadoch zistenia arbitrárnosti rozhodnutia stabilne vyslovuje porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru. Právo na riadne odôvodnenie rozsudku nie je právom absolútnym, ak čl. 6 ods. 1 dohovoru ukladá súdom povinnosť odôvodňovať ich rozhodnutia, nemožno to chápať tak, že sa vyžaduje podrobná odpoveď na každý argument (Van de Hurk proti Holandsku, č. 16034/90, § 61, 19. 4. 1994). Otázkou, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť svoje rozhodnutie v súlade s čl. 6 ods. 1

dohovoru, možno posúdiť iba na základe konkrétnych okolností daného prípadu (Ruiz Torija proti Španielsku, č. 18390/91, § 29, 9. 12. 1994).

18. Ústavný súd považuje za potrebné v prvom rade uviesť, že aj v konaní o priznaní odkladného účinku správnej žalobe musia byť rešpektované minimálne požiadavky zodpovedajúce princípom spravodlivého procesu, resp. základnému právu na súdnu ochranu. Rozhodnutie o priznaní odkladného účinku správnej žalobe musí mať predovšetkým rovnako, ako aj iné rozhodnutia zákonný podklad, musí byť vydané príslušným orgánom a nemôže byť prejavom svojvôle, teda musí byť najmä náležite odôvodnené (porov. I. ÚS 346/2017). K nedostatku odôvodnenia, resp. arbitrárnosti napadnutého uznesenia je potrebné uviesť, že rozhodnutie o priznaní alebo nepriznaní odkladného účinku správnej žalobe podľa § 185 písm. a) SSP nie je rozhodnutím vo veci samej a následky z neho plynúce nie sú konečné a nezmeniteľné a možno konštatovať, že jeho charakter je predbežný (III. ÚS 468/2018). V tejto súvislosti sa vynára otázka o aplikovateľnosti čl. 6 ods. 1 dohovoru aj na takýto typ rozhodnutia. V súlade so závermi rozsudku ESJP vo veci Micallef proti Malte (sťažnosť č. 17056/06 z 15. 10. 2009) ústavný súd pripustil aplikáciu čl. 6 ods. 1 dohovoru aj na rozhodnutia o priznaní, resp. nepriznaní odkladného účinku správnej žalobe, pretože takéto rozhodnutie môže bez rozhodnutia vo veci samej mať pre sťažovateľa účinky, akoby bola vec právoplatne rozhodnutá, a preto má sťažovateľ právo, aby súd svoje rozhodnutie, i keď predbežnej povahy, odôvodnil v súlade s požiadavkami čl. 6 ods. 1 dohovoru.

19. Ústavný súd preskúmal napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu č. k. 2 Snr 1/2019-72 z 18. decembra 2019 a na základe toho uvádza, ktoré konkrétne dôvody viedli najvyšší súd k zamietnutiu návrhu sťažovateľa na priznanie odkladného účinku správnej žalobe podľa § 185 písm. a) SSP.

Podľa § 185 písm. a) SSP správny súd môže na návrh žalobcu a po vyjadrení žalovaného uznesením priznať správnej žalobe odkladný účinok, ak by okamžitým výkonom alebo inými právnymi následkami napadnutého rozhodnutia orgánu verejnej správy alebo opatrenia orgánu verejnej správy hrozila závažná ujma, značná hospodárska škoda či finančná škoda, závažná ujma na životnom prostredí, prípadne iný vážny

nenapraviteľný následok a priznanie odkladného účinku nie je v rozpore s verejným záujmom.

V zmysle § 186 ods. 1 a 2 SSP nastúpením odkladného účinku zo zákona alebo jeho priznaním na základe rozhodnutia správneho súdu podľa § 185 sa pozastavujú účinky napadnutého rozhodnutia orgánu verejnej správy alebo opatrenia orgánu verejnej správy a takéto rozhodnutie alebo opatrenie nemôže byť podkladom na vydanie naň nadväzujúcich rozhodnutí orgánov verejnej správy alebo opatrení orgánov verejnej správy.

Odkladný účinok zaniká právoplatnosťou rozhodnutia správneho súdu vo veci samej.

20. Najvyšší súd na základe návrhu sťažovateľa ako žalobcu identifikoval, že tu existuje hrozba vzniku hospodárskej alebo finančnej ujmy na strane sťažovateľa, a to z dôvodu ohrozenia obchodných vzťahov spoločnosti [REDAKOVANÉ], v ktorej je sťažovateľ jediným konateľom a spoločníkom, následkom toho, že sťažovateľa ako konateľa tejto spoločnosti nemožno považovať za bezpečnostne spoľahlivú osobu, čím aj táto obchodná spoločnosť prestane splňať podmienky vyžadované zákonom č. 215/2004 Z. z. a následne zákonom č. 392/2011 Z. z. Vo výsledku nebude môcť predmetná spoločnosť podnikáť v oblasti obranného priemyslu. Na druhej strane najvyšší súd uviedol, že v zmysle uvedených zákonov verejný záujem v predmetnej veci spočíva v bezpečnosti štátu a v ňom žijúcich obyvateľov a ich majetku, a teda v ochrane pred zneužitím informácií a výrobkov obranného priemyslu, pričom odkázal na svoje staršie rozhodnutie vo veci sp. zn. 8 Sžo 35/2016, v zmysle ktorého vzhľadom na rizikovú komoditu sa exponenciálne zvyšuje aj podnikateľské riziko.

Okrem toho najvyšší súd odkázal na uznesenie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 9/93 z 26. mája 1993, a to vo vzťahu k námietke sťažovateľa k obmedzeniu slobodnej voľby povolania: *„Právo každého na príležitosť zarobiť si na živobytie svojou prácou, ktorú si slobodne vyberie, alebo prijme, nezakladá nárok byť do práce prijatý, alebo vykonávať v takomto zamestnaní funkciu, pre ktorú zákon stanovuje zvláštnu podmienku, ktorú občan nesplňa. Ak sa určujú podmienky na zastávanie nejakej funkcie, nemožno to považovať za diskrimináciu v zamestnaní, či povolaní. V demokratických spoločnostiach sa v štátnych a verejných orgánoch, ktoré majú vzťah k bezpečnosti štátu požaduje splnenie určitých štátoobčianskych predpokladov, aj keď sa to formálne môže javiť ako obmedzenie*

občianskych práv. Takto všeobecne určené podmienky nie sú v rozpore s ústavnými predpismi, ani s medzinárodnými paktami.“

Najvyšší súd ustálil, že ochrana verejného záujmu spočívajúca v záujme štátu na zabezpečení bezpečnosti štátu, v ňom žijúceho obyvateľstva a ich majetku prevyšuje individuálny záujem jednotlivca, resp. obchodnej spoločnosti na dosiahnutí zisku, a z tohto dôvodu nevyhoviel návrhu sťažovateľa podľa § 185 písm. a) SSP.

21. Sťažovateľ tvrdenú arbitrárnosť a neodôvodnenosť napadnutého rozhodnutia vidí v nesprávnom naformulovaní obsahu pojmu verejný záujem, ktorého existencia bola dôvodom nepriznania odkladného účinku správnej žaloby. V ústavnej sťažnosti uvádza, že pojem verejný záujem nie je legálne definovaným pojmom a odkazuje na nález ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS. 33/95, z ktorého cituje: *„Pojem verejného záujmu je právne vymedziteľný len vo vzťahu ku konkrétnemu základnému právu či slobode.“* Toto konštatovanie ústavného súdu sa vzťahuje na prípady, keď v dôsledku ochrany verejného záujmu možno pristúpiť k obmedzeniu základných práv a slobôd v zmysle konkrétneho článku ústavy. V prípade citovaného nálezu ústavného súdu išlo o obmedzenie vlastníckeho práva podľa čl. 20 ods. 4 ústavy. V prípade sťažovateľa požiadavka existencie verejného záujmu determinuje povinnosť súdu nevyhovieť návrhu na priznanie odkladného účinku správnej žalobe, čím právoplatné rozhodnutie napadnuté správnu žalobou bude naďalej záväzné. Prítomnosť verejného záujmu tu nie je obmedzením žiadneho zo základných práv a slobôd. Je dôležité pochopiť účel inštitútu priznania odkladného účinku správnej žalobe. Ide o možnosť nie povinnosť súdu priznať podanej žalobe odkladný účinok. Ak však konajúci súd zistí existenciu podmienky, ktorá vylučuje odkladný účinok, je povinný na ňu prihliadať a návrhu žalobcu nevyhovieť.

22. Sťažovateľ ďalej uviedol, že ústava neumožňuje obmedziť právo na slobodný výkon povolania vo verejnom záujme. Toto tvrdenie je pravdivé, ale nijako sa nedotýka sťažovateľovho prípadu. V zmysle čl. 35 ods. 2 ústavy zákon môže ustanoviť podmienky a obmedzenia výkonu určitých povolaní alebo činností. Na základe uvedeného článku ústavy štát reguluje výkon podnikateľskej činnosti v oblasti obranného priemyslu. Verejný záujem je podmienka, ktorú stanovuje Správny súdny poriadok ako kritérium, podľa ktorého aj keď hrozí vznik určitej ujmy, súd neprizná správnej žalobe odkladný účinok.

Najvyšší súd napadnutým rozhodnutím neobmedzil sťažovateľa vo výkone jeho podnikateľskej činnosti, resp. v slobodnom výkone jeho povolania, pretože obmedzenia výkonu jeho podnikateľskej činnosti sa viažu na splnenie zákonných podmienok podľa zákona č. 215/2004 Z. z. a zákona č. 392/2011 Z. z. Predmetom konania na najvyššom súde, výsledkom ktorého bolo napadnuté rozhodnutie, bolo posúdenie, či priznaním odkladného účinku správnej žalobe nebude ohrozený verejný záujem. Z tohto pohľadu najvyšší súd odmietol návrh sťažovateľa, pretože ustálil, že k takému ohrozeniu môže dôjsť.

Opačný postup najvyššieho súdu by v podstate viedol k udeleniu určitej výnimky spočívajúcej v tom, že ak podnikateľ nespĺňa kritérium bezpečnostne spoľahlivej osoby podľa zákona č. 215/2004 Z. z., môže aj naďalej byť držiteľom povolenia na obchodovanie a povolenia na sprostredkovateľskú činnosť v oblasti obranného priemyslu podľa zákona č. 392/2011 Z. z., a to z dôvodu ohrozenia výkonu jeho podnikateľskej činnosti. Na takýto postup neboli dané žiadne zákonné dôvody.

23. Sťažovateľ argumentuje aj nevykonaním testu proporcionality vo vzťahu k obmedzeniu individuálnych práv sťažovateľa na úkor verejného záujmu. V konaní o priznaní odkladného účinku správnej žalobe sa nevykonáva test proporcionality, pretože výsledkom tohto konania nie je obmedzenie individuálnych práv. Posudzuje sa tu možnosť vzniku ujmy na strane žalobcu v prípade ponechania účinku napadnutého rozhodnutia vydaného žalovaným. Rozhodnutie žalovaného v spojení s rozhodnutím NBÚ vytvorilo prekážku, ktorá môže brániť sťažovateľovi v ďalšom výkone jeho podnikateľskej činnosti, a nie napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, ktorým súd nepriznal správnej žalobe odkladný účinok.

24. V konkrétnom prípade najvyšší súd podľa názoru ústavného súdu náležite vyložil a aplikoval § 185 písm. a) SSP, keď jednak identifikoval hrozbu vzniku ujmy na strane sťažovateľa spočívajúcu v hospodárskej, resp. finančnej ujme, avšak na druhej strane správne uviedol, že tu existuje verejný záujem spočívajúci v prísnejšej regulácii podnikateľskej činnosti v oblasti obranného priemyslu z dôvodu ochrany bezpečnosti Slovenskej republiky a ochrany utajovaných skutočností. Napadnuté rozhodnutie nie je arbitrárne ani svojvoľné, ústavne konformným spôsobom aplikuje dotknuté právne normy

a svojimi závermi garantuje základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s právom na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

25. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 36/05, III. ÚS 198/07).

26. Z uvedených dôvodov ústavný súd nezistil žiadnu okolnosť, ktorá by mohla zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do namietaného uznesenia najvyššieho súdu v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy. Keďže ústavný súd nezistil možnosť porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu, odmietol jeho sťažnosť z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

27. Vzhľadom na to, že ústavný súd nezistil porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, bolo už bez právneho významu zaoberať sa namietaným porušením čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 141 ods. 1 ústavy, pretože porušenie týchto práv sťažovateľ odvodzoval od tvrdeného porušenia práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. apríla 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu